

ВИСШИ СЪДЕБЕН СЪВЕТ	
Регистрационен индекс	Дата
11-07-2201	05.10.2016

За отставка

ДО
ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

ЧРЕЗ
СЪДИЙСКАТА КОЛЕГИЯ НА
ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

ЖАЛБА

от

ПЕТЪР НАЙДЕНОВ ВУНОВ,
ЕГН
адрес за кореспонденция: гр.

телефон за връзка:

ПРОТИВ: Мълчалив отказ на Съдийската
колегия на Висшия съдебен съвет по мое
заявление с регистрационен индекс № 11-
07-2201/05.10.2016 г.

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

На основание чл. 36, ал. 1 ЗСВ и в срока по чл. 149, ал. 2 АПК оспорвам мълчаливия отказ на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет по мое заявление с регистрационен индекс № 11-07-2201/05.10.2016 г. Считаю, че същият е незаконосъобразен, тъй като са налице съществено нарушение на административнопроизводствени правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 АПК. Съображенията ми за това са следните:

I. По допустимостта на жалбата:

На 05.10.2016 г. подадох заявление с регистрационен индекс № 11-07-2201 до Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет за назначаването ми на длъжност „съдия“ в Административен съд гр. Хасково, на основание чл. 160, във връзка с чл. 193, ал. 6 ЗСВ. При това положение кадровият орган на съдебната власт следваше да вземе решение най-късно на първото си заседание след изтичането на сроковете по чл. 57, ал. 1 – 5 АПК, т.е. на 25.10.2016 г., респ. на 08.11.2016 г., ако се приеме, че е било необходимо да се съберат доказателства за съществени обстоятелства, но и до настоящия момент това не е сторено.

Безспорно е, че липсата на решение след изтичането на горепосочените срокове е мълчалив отказ по смисъла на чл. 58, ал. 1 АПК, както и че този фингиран административен акт засяга неблагоприятно моята правна сфера, тъй като не поражда поисканото субективно право.

Освен това, по всеки кадрови въпрос, поставен пред нея от съдия, Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет трябва да отговори с мотивирано

решение. В този смисъл е и трайната съдебна практика – Решение № 10234 от 21.07.2014 г. по адм. д. № 3377/2014 г. на ВАС, VI о., Решение № 15312 от 17.12.2014 г. по адм. д. № 12522/2014 г. на ВАС, VI о., Решение № 8975 от 18.07.2016 г. по адм. д. № 4163/2016 г. на ВАС, VI о.

II. По фактите:

От 2009 г. съм съдия в Районен съд – Хасково, като на 15.07.2015 г. подадох заявление с вх. № 44 за участие в обявения с решение на Висшия съдебен съвет по протокол № 35/18.06.2015 г. /обн. ДВ бр. 50/03.07.2015 г./ конкурс за повишаване в длъжност и преместване чрез събеседване на свободни длъжности за „съдия“ в административните съдилища, като заявих желание за заемане на такава длъжност в Административен съд гр. Хасково, и бях допуснат до участие в същия конкурс.

Видно от обявените на интернет страницата на Висшия съдебен съвет резултати на кандидатите в конкурса, за длъжността „съдия“ в Административен съд гр. Хасково на първо място беше класирана Росица Веселинова Чиркалева – Иванова – съдия в Софийски районен съд с обща оценка 6,00, а аз бях класиран на второ място с обща оценка 5,97.

С решение по т. 13.8 по протокол № 16/31.03.2016 г. Висшият съдебен съвет повиши, на основание чл. 160, във връзка с чл. 193, ал. 3 ЗСВ, Росица Веселинова Чиркалева – Иванова в длъжност „съдия“ в Административен съд гр. Хасково, а с решение по т. 13.11 аз не бях повишен в същата длъжност поради попълване на местата.

С решение по т. 40 по протокол № 30/28.07.2016 г. Пленумът на Висшия съдебен съвет разкри, на основание чл. 30, ал. 2, т. 8 ЗСВ, една щатна длъжност „съдия“ в Административен съд гр. Хасково.

Със заявление с регистрационен индекс № 11-07-2201/05.10.2016 г. поисках от Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет да приеме решение за назначаването ми на длъжност „съдия“ в Административен съд гр. Хасково, като ме повиши, на основание чл. 160, във връзка с чл. 193, ал. 6 ЗСВ, в тази длъжност, но и до настоящия момент кадровият орган на съдебната власт не се е произнесъл по това мое искане.

III. По незаконосъобразността на обжалвания мълчалив отказ:

1. Съществено нарушение на административнопроизводствени правила.

Съгласно цитираната по-горе трайна съдебна практика, като единствен кадрови орган на съдебната власт, Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет е длъжна да дава отговор на всяко искане на съдия, свързано с неговата служебна дейност или кадрово развитие, независимо дали този отговор е позитивен или отрицателен. Мълчаливият ѝ отказ по кадрови въпроси е винаги незаконосъобразен фингиран административен акт. Освен това, в правната теория се приема, че поначало мълчаливият отказ е винаги процесуално незаконосъобразен, доколкото е нарушено изискването за издаване на нарочен акт по подаденото заявление с определените в чл. 59 АПК реквизити, поради което подлежи на отмяна. /вж. в този смисъл Славова, М., Петров, В., Административнопроцесуалният кодекс. Критичен преглед на съдебната практика. Коментар и предложения за усъвършенстване на уредбата, С., 2014, стр. 74-86/

2. Противоречие с материалноправни разпоредби.

Съгласно незагубилата значение принципна постановка в т. 5 от Постановление № 4 от 22.09.1976 г. по гр. д. № 3/76 г. на Пленума на ВС, при

обжалването на мълчалив отказ следва да се изхожда от предполагаемите съображения, които са мотивирали административния орган да не уважи искането.

В случая би могло да се приеме, че такива предполагаеми мотиви се съдържат в изказванията на членове на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, направени в заседанието, проведено на 08.11.2016 г. Считам, че взетото от тях решение за неприложимост на чл. 193, ал. 6 ЗСВ спрямо конкурсните процедури започнали преди приемането на ЗИД на ЗСВ /ДВ, бр. 62/09.08.2016 г./ е неправилно. Доводът, че с въведения в цитираната разпоредба израз „предходна конкурсна процедура” законодателят имал предвид конкурс, проведен по новия ред, съобразно новите критерии за оценяване и класиране на кандидатите, не намира опора в закона. Това е така, защото в преходните и заключителни разпоредби на ЗИД на ЗСВ /ДВ, бр. 62/09.08.2016 г./ липсва изрична норма предвиждаща, че чл. 193, ал. 6 ЗСВ следва да се прилага само за конкурси започнали след приемането му. Възприемането на обратната теза би представлявало недопустимо дописване на закона от кадровия орган. На следващо място, езиковото и логическото тълкуване на тази разпоредба водят до извода, че под „предходна конкурсна процедура” законодателят е имал предвид предхождаща, предна, последно завършила такава. Това е общоприетият смисъл на думата „предходна”, а съобразно чл. 9, ал. 1 ЗНА и чл. 37, ал. 1 и ал. 2 от Указ № 883 за прилагане на ЗНА разпоредбите на нормативните актове се формулират на общоупотребимия български език, като думи и изрази с утвърдено правно значение се използват в един и същ смисъл във всички нормативни актове, а ако се налага отклонение от общоприетия смисъл на дума или израз, с допълнителна разпоредба се определя смисълът им за съответния нормативен акт. При това положение и доколкото в закона няма въведено специфично значение на думата „предходна”, а в останалите нормативни актове многократно се употребява именно в този смисъл, съдържанието ѝ следва да бъде такова, каквото е според общоупотребимия български език. По отношение замисъла на тази разпоредба, вложената в нея идея от законодателя, подробна аргументация ще изложи по-долу, при обсъждане несъответствието на обжалвания мълчалив отказ с целта на закона. От друга страна, от систематичното място на чл. 193, ал. 6 ЗСВ в новия раздел IIa не може да се направи друго заключение, освен че тя се отнася само за конкурсите за повишаване и преместване, но не и за конкурсите за младши магистрати и за първоначално назначаване в органите на съдебната власт. Позоваването на § 210 на ПРЗ на ЗИД на ЗСВ /ДВ, бр. 62/09.08.2016 г./ е некоректно и ирелевантно, тъй като същият предвижда единствено, че започналите до влизането в сила на новия ЗСВ конкурсни процедури за повишаване и преместване в органите на съдебната власт се довършат при досегашните условия и ред, но не урежда действието на чл. 193, ал. 6 ЗСВ във времето. Освен това, оспореният мълчалив отказ представлява фингиран административен акт извън конкурсната процедура, поради което § 210 на ПРЗ на ЗИД на ЗСВ няма отношение към него. Тук е уместно да се посочи, че в практиката на ВАС се срещат две становища относно приключването на конкурсните процедури. Според едното, обективизирано в Решение № 1679 от 13.02.2008 г. по адм. д. № 9589/2007 г. на ВАС, II о., Решение № 3004 от 17.03.2008 г. по адм. д. № 10024/2007 г. на ВАС, II о., Решение № 3172 от 20.03.2008 г. по адм. д. № 10431/2007 г. на ВАС, II о., това става с внасяне в заседание на ВСС на предложение от председателя на конкурсната комисия за назначаване на кандидатите по реда на класирането им, а според другото - със самото решение на Висшия съдебен съвет /така в Решение № 10329 от 13.07.2012 г. по адм. д. № 3008/2012 г. на ВАС, VII о., Решение № 10398 от 16.07.2012 г. по адм. д. № 3452/2012 г. на ВАС, VI о., Решение № 17430 от 21.12.2013 г. по адм. д. № 12358/2013 г. на ВАС, VI о./ В настоящия случай е без значение кое от двете разрешения ще се възприеме, защото е вън от всякакво съмнение, че решението на съответната колегия на Висшия съдебен съвет

по чл. 193, ал. 6 ЗСВ, респ. отказът ѝ /мълчалив или изричен/ не е част от процедурата по провеждане на конкурса, а акт със самостоятелно правно значение.

Ето защо и доколкото към датата на подаване на моето заявление с регистрационен индекс № 11-07-2201/05.10.2016 г. нормата на чл. 193, ал. 6 ЗСВ е била влязла в сила, т.е. действаща, Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет е следвало да я съобрази и да приеме решение за назначаването ми на длъжност „съдия“ в Административен съд гр. Хасково. Това е така, защото по отношение на мен са се осъществили всички елементи от фактическия състав на цитираната разпоредба, а именно наличието на свободна длъжност в същия орган на съдебната власт, като от приключване на предходната конкурсна процедура не са изтекли повече от 9 месеца, а аз се явявам следващият по ред кандидат за нея и в проведения конкурс съм получил крайна оценка не по-ниска от 5,00. Безспорно е, че органът действа в условията на обвързана компетентност и след като е надлежно сезиран с искане за това и са налице предвидените в закона предпоставки, е бил длъжен да ме назначи на длъжността „съдия“ в Административен съд гр. Хасково. В настоящата хипотеза не би се стигнало до назначаването на кандидат, който съобразно новите материалноправни предпоставки и условия не следва да бъде назначаван, тъй като и към този момент съм отговарял на новите изисквания – напр. на въведеното в чл. 191, ал. 1 ЗСВ правило за уседналост – прослужил съм повече от три години на заеманата длъжност, а и не се е налагало да полагам писмен изпит – не участвам в конкурс за преместване или повишаване в друг по вид орган на съдебната власт. Следователно, прилагането на новата разпоредба в моя случай не би довело до ревизия на конкурсния резултат, което да е в противоречие с духа на закона. Не може да се сподели и доводът, че с приемането на новата Наредба по чл. 194г ЗСВ било възможно оценката в конкурсите за повишаване или преместване да има друг цифров израз. В исторически план при всички издадени до сега наредби относно провеждането на конкурси е било възприето единствено и само оценяването по шестобалната система. Нещо повече, въвеждането на някакъв нов механизъм на оценяване, водещ до друг цифров израз на оценката, би противоречало на ЗСВ, т.е. на нормативен акт от по-висока степен, поради което би било незаконосъобразно и приложение ще намери нормата на по-високия по степен акт, съгласно чл. 5, ал. 1 АПК. На последно място, следва да се отбележи и че няма опасност да възникнат практически проблеми, свързани с дублирането на едно и също място по две различни конкурсни процедури, тъй като няма обявен конкурс за заемане на разкритата с решение по т. 40 по протокол № 30/28.07.2016 г. щатна длъжност „съдия“ в Административен съд гр. Хасково.

3. Несъответствие с целта на закона.

Мълчаливият отказ на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет да се произнесе по моето заявление е аргументиран и с това, че волята на законодателя била чл. 193, ал. 6 ЗСВ да се прилага само спрямо конкурсните процедури, започнали след приемането на ЗИД на ЗСВ /ДВ, бр. 62/09.08.2016 г./ Считам, че този довод е напълно несъстоятелен и необоснован, а възприемането му представлява превратно упражняване на власт от страна на кадровия орган. Нито в мотивите към законопроекта, нито в публикуваните доклади по обсъждането му в парламентарните комисии или в стенограмите от заседанията в Народното събрание се съдържат съображенията за приемането на тази нова разпоредба. Ето защо не би могло да се изведе, че волята на законодателя била именно в този смисъл. Според мен съдържанието ѝ дава основание да се приеме, че нейната цел е свързана с решаване на съществуващите проблеми по неритмичното провеждане на конкурси за повишаване и преместване, продължителността на тези процедури във времето /особено при тяхното обжалване, което се наблюдава все по-често/, необходимостта

от своевременно заемане на свободните длъжности и то от лица, които вече са участвали в предходни конкурси и са доказали в условията на състезателност своите знания и професионални качества. По този начин се дава възможност на съответния орган на съдебната власт да работи с пълен щат и при оптимална натовареност на състава му, което от своя страна гарантира и спазването на принципа за разглеждане и решаване на делата в разумен срок. От друга страна, с приетата разпоредба се цели и пресичане на съществуващата порочна практика на свободните места да се командироваат магистрати за продължителен период от време или дори да се преназначават на тях без конкурс. Очевидно е, че за да се осъществят тези идеи, е необходимо чл. 193, ал. 6 ЗСВ да намери приложение и по отношение на конкурсни процедури, приключили преди приемането на ЗИД на ЗСВ /ДВ, бр. 62/09.08.2016 г./ Противното тълкуване не отговаря на целта на закона, защото на практика препятства постигането на горепосочения желан от законодателя резултат, отлагайки приложението на разпоредбата далеч във времето, след провеждането на конкурси по новия ред. В тази връзка е уместно да се посочи, че в чл. 188, ал. 1, изр. 1 ЗСВ е предвидено задължение на административните ръководители да уведомяват съответната колегия на Висшия съдебен съвет за длъжностите, които се очаква да се освободят през следващата година, в срок до 30 септември на предходната година, като конкурсите за по-горестоящите органи на съдебната власт се провеждат преди обявяването на конкурсите за по-ниските по степен органи – чл. 189, ал. 1, изр. 2 ЗСВ.

Предвид всички изложени по-горе съображения, Ви моля на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, да отмените мълчаливия отказ на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет по мое заявление с регистрационен индекс № 11-07-2201/05.10.2016 г. и да върнете преписката на административния орган за произнасяне със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСОБЕНО ИСКАНЕ: В случай, че приемете жалбата ми за основателна и задължителните кадровия орган да издаде административен акт, Ви моля на основание чл. 174 АПК да определите срок за това и то възможно по-кратък, доколкото между страните няма спор по фактите, а въпросите по тълкуването и прилагането на чл. 193, ал. 6 ЗСВ ще бъдат разрешени с Вашия краен съдебен акт, като изложените в мотивите му указания ще са задължителни за Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет.

Моля, на основание чл. 143, ал. 1 АПК да осъдите административния орган да ми заплати всички направени разноски по делото.

Доказателствени искания:

1. Представям и моля да приемете следните писмени доказателства:
  - 1.1. Извлечение от публикувания на интернет страницата на Висшия съдебен съвет списък на допуснатите кандидати в конкурса за повишаване в длъжност и преместване в административните съдилища /ДВ бр. 50/03.07.2015 г./;
  - 1.2. Извлечение от публикуваните на интернет страницата на Висшия съдебен съвет резултати от класирането на кандидатите в конкурса за повишаване и преместване в длъжност за заемане на 15 свободни длъжности за „съдия“ в административните съдилища;
  - 1.3. Извлечения от публикуваните на интернет страницата на Висшия съдебен съвет протоколи № 16/31.03.2016 г., № 30/28.07.2016 г. и № 23/08.11.2016 г. от заседания на Висшия съдебен съвет;

- 1.4. Заверено копие на мое заявление с регистрационен индекс № 11-07-2201/05.10.2016 г.
2. Моля да задължите административния орган да представи в цялост административните преписки по мое заявление с вх. № 44/15.07.2015 г. за участие в обявения с решение на Висшия съдебен съвет по протокол № 35/18.06.2015 г. /обн. ДВ бр. 50/03.07.2015 г./ конкурс за повишаване в длъжност и преместване чрез събеседване на свободни длъжности за „съдия“ в административните съдилища, както и по мое заявление с регистрационен индекс № 11-07-2201/05.10.2016 г. за назначаването ми на длъжност „съдия“ в Административен съд гр. Хасково, на основание чл. 160, във връзка с чл. 193, ал. 6 ЗСВ.
3. Моля след представяне на административните преписки и запознаване със становището на административния орган, да ми бъде дадена възможност за излагане на допълнителни съображения и за нови доказателствени искания.

Приложения:

1. Описаните по-горе писмени доказателства.
2. Преписи от жалбата и от писмените доказателства за административния орган.
3. Документ за платена държавна такса.

21.11.2016 г.

С УВАЖЕНИЕ: